

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
ПРОЛЕТНА ТРЕВОГА

chitanka.info

Цяла зима кълвачът прекара в топлата хралупа на един стар дъб. Денем той прехвъркваше по околните дървета, почукваше гнилите клони да намери някое премръзнало червейче, а нощем се скриваше в хралупата на дъба и оттам слушаше как студеният вятър ходи по върховете на гората.

„Какво ли прави в тия тежки времена моята леля, желвата? — мислеше си той. — Тя е стара, болнава, може да се е простудила. Щом се стопли, ще отида да я видя.“

Всяка нощ той чукаше твърдото стъбло на дъба, да го събуди и да го пита приближава ли пролетта.

— Рано е още — отговаряше дъбът.

— Не ти вярвам — настояваше кълвачът. — Аз броя дните на зимата. Те са на привършване.

— Моите корени не ме лъжат — отговаряше дъбът. — Те ми казват, че земята още спи.

— Ще питам дряна. Той не е такъв сънливец като теб.

— Питай го, но не ме буди — заявяваше с дебелия си глас дъбът и захъркваше тъй силно, че вятърът започваше да се киска в клоните му.

— Безчувствено дърво — въздъхваше кълвачът, завираше глава под крилото си и заспиваше.

Една нощ в гората се втурна топлият вятър. Сбори се със северняка. Завиха и зафучаха двамата. Изкъртиха гнилите дървета. Събориха снега от клоните и отминаха към полето.

— Ох — стенеше на утрото дъбът, — тия лудньовци, беломорецът и севернякът, ме измориха. Не виждат ли, проклетниците, че съм стар и болнав, та връхлитат да се бият все в моите клони?

— Цъфна ли дрянът? — попита кълвачът.

— Иди го виж — каза дъбът и отново започна да се оплаква от болките си.

Кълвачът литна над гората и видя, че дрянът беше цъфнал. Край него се бяха събрали синигерите, червеногръдките и кралчетата. Дори орехчето, най-малкото птиче, срамежливо пълзеше по стъблото на дряна и от радост цвърчеше.

— Здравейте! — извика кълвачът. — Виждали ли сте моята леля, желвата?

— Не — отговориха синигерите.

— Сигурно е болна — въздъхна съкрушен кълвачът.

— Да отидем да я видим; ние знаем къде живее тя — предложиха синигерите.

— Да отидем — съгласиха се кралчетата. — Тя е много добра. Винаги ни оставя по нещо от своята вечеря.

Желвата живееше на края на гората, в корубата на една стара черница.

Дружината, начело с кълвача, скоро накаца по клоните на черницата. Кълвачът почука на една кръгла вратичка. Никой не му отговори.

— Лельо, лельо — викаше той, — отвори, отвори, идем ти на гости.

— Кой се е разхлопал? — чу се глас от дънера на черницата и от една дупка на стъблото се показа чорлавата и сърдита глава на Тарльо.

Птиците го гледаха изумени.

— Моля — каза кълвачът смутено, — не живее ли тук моята леля?

— Тук е кооперация „Лесен живот“ — отговори таралежът. — Кажете кого търсите.

— Желвата — обади се орехчето.

— А, госпожа Мравоядова? Тя живее в апартамент №6 — каза Тарльо и показа към върха на черницата, където се виждаха кръглите отвори на скворешките апартаменти. — Обаче тя не е тук.

— Значи, е здрава и жива — извика радостно кълвачът.

— Тя замина на юг с господата скворците — добави таралежът. — Аз съм вратарят на кооперацията. Ако искате да ѝ съобща нещо, кажете ми.

— Поздравете я от нас — изчуруликаха синигерите.

— А кога ще си дойде? — попита кълвачът.

— Това не е моя работа. Мой дълг е да пазя кооперацията от крадци — отговори Тарльо и се прибра в хралупата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.